

přes úřední zákaz ponechán byl v místnosti, která slouží jako úřadovna spolku a okr. nem. pokladny, a tedy v místnosti, která je přístupna širšímu okruhu osob. Jestliže na takovém místě, tedy na očích veřejnosti, ponechán byl přes úřední zákaz, o němž dlužno mít za to, že v obci vešel ve známost, zejména když byl předmětem jednání výboru spolku, obraz býv. císaře Františka Josefa, tedy osoby, v níž tato veřejnost důvodně mohla spatřovati representanta státní myšlenky císařství rakouského a určitých politických tendencí, stojících v příkrém odporu s ideou státu čsl., mohl zajisté žal. úřad plným právem souditi, že má ponecháním tohoto obrazu na dosavadním místě projeven býti okázalým, demonstrativním způsobem odpor proti vládě tohoto státu.

Č. 2397.

Administrativní řízení. — Vyvlastnění (Slovensko): * Žádost za obnovu řízení vyvlastňovacího jest podle § 10 zák. čl. XX: 1901 přípustná jenom do jednoho roku od vyhlášení nebo doručení pravoplatného rozhodnutí v hlavním řízení vydaného.

(Nález ze dne 24. května 1923 č. 8721).

V ě c: Michal Č. v I. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska (za zúčastněnou stranu Ž-skou cementovou továrnu v Ž. adv. Dr. Emil Schlesinger ze Žiliny) o obnovu vyvlastňovacího řízení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výnosem čj. 67.593/1910-III býv. uherské ministerstvo obchodu povolilo firmě Z. L. cementová továrna vyvlastnění části parcely č. kat. — náležejícím býv. i-ským urbarníkům, ke zřízení cesty na její pozemek č. kat. —, kde dobývá kámen pro svůj podnik.

Podáním de praes. 15. února 1922 Michal Č. jako předseda býv. urbarníků vznesl na úřad ministra pro Slov. žádost za obnovu vyvlastňovacího řízení, kterou v podstatě odůvodňoval tím, že, jak do datečně zjištěno, vyvlastnění bylo zmíněnou firmou neprávem a způsobem trestným vylákáno, ježto na parc. č. — žádných lomů není, a firmě nejednalo se o získání vyvlastněného pozemku za účelem cesty, nýbrž k tomu, aby v něm mohla dobývat kámen potřebný pro svůj podnik.

Rozhodnutím úřadu ministra (vládní referát pro veřejné práce) z 8. května 1922 byla žádost ta jako opožděná zamítnuta, poněvadž podle § 10, odst. 3 zák. čl. XX z r. 1901 jest žádost za obnovu řízení přípustná jenom do jednoho roku od vynesení nebo doručení pravoplatného konečného rozhodnutí, a že obnova v daném případě není proveditelná též z toho důvodu, že se ztratily spisy.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

§ 10 zák. čl. XX z r. 1901 praví, že ve sporných záležitostech právních jest přípustná obnova řízení, a v odst. 3 stanoví, že žádost za obnovu dlužno podati do jednoho roku od vyhlášení nebo doručení pravoplatného rozhodnutí v hlavním řízení vydaného.

Stížnost namítá, že toto ustanovení, o něž se žal. úřad opírá, platí jenom pro správní záležitosti sporné, a že ho nelze užítí v daném případě, kde jde o obnovu řízení vyvlastňovacího a tedy o obnovu řízení ve věci nesporné.

S tímto názorem nelze však souhlasiti.

Zákon sám nepraví, které záležitosti dlužno ve smyslu cit. § 10 pokládati za sporné.

Prov. nař. z 18. prosince 1901 č. 4600 vymezujíc okruh záležitostí sporných počítá k nim především ony věci, které v zák. čl. XXVI ex 1896 jsou jednotlivě vypočteny, kromě toho pak i ostatní záležitosti povahy kontentiosní, aniž by uvádělo znaky, které nějaké věci tento ráz dodávají. Z dalšího textu vyplývá však, že zákon ke sporným věcem nepočítá ony záležitosti, v nichž úřad rozhoduje diskretionerně. Dlužno proto otázku, které záležitosti spadají pod pojem »sporných záležitostí správních«, řešiti dle panující doktriny. Ta rozumí jimi však veškery takové záležitosti správní, v nichž stojí proti sobě dvě strany, z nichž jedna proti druhé činí si nějaké právo nebo popírá nějakou povinnost.

Při vyvlastnění stojí proti sobě dvě strany: vyvlastnitel a vyvlastňovaný, z nichž onen uplatňuje proti tomuto svůj nárok na vyvlastnění, tedy nárok na obmezení nebo zrušení určitého práva expropriátova. Úřad povolující vyvlastnění nemůže jednati diskretionerně, jsa omezen zákonnými předpisy o vyvlastnění, moha tedy přiznati vyvlastňovací právo jen tam a v těch mezích, kde a pokud zákon to připouští. Ježto jde tedy o záležitost, na níž účastny jsou dvě strany vedoucí spor o svoje práva a povinnosti, pro jehož vyřízení v zák. čl. XLI ex 1881 stanoveno nad to zvláštní řízení, nelze pochybovati, že jde o spornou záležitost správní ve smyslu § 10 zák. čl. XX ex 1901.

Poněvadž však v těchto záležitostech dle odst. 3. cit. § 10 obnova řízení přípustna je pouze tehdy, byla-li žádost za obnovu podána do jednoho roku od vyhlášení nebo doručení pravoplatného rozhodnutí v hlavním řízení vydaného, předpoklad žal. úřadu, že v daném případě lhůta ta v době podání žádosti za obnovu řízení již uplynula, však st-lem v odpor brán není, má nař. rozhodnutí již v tomto prvním důvodu svém dostatečnou oporu. Nebylo proto třeba zabývati se zákonitostí druhého důvodu žal. úřadem uplatněného, ani posléze námitkami, které zástupce zúčastněné strany při veřejném ústním líčení proti vývodům stížnosti na oporu nař. rozhodnutí uplatňoval.

Pokud však stížnost vytýká, že žal. úřad měl zavést trestní a disciplinární řízení, je nepřípustná, poněvadž zahájení takového řízení ponecháno je volnému uvážení úřadu, vázanému jen povinností služební, a jiným osobám na zavedení jeho právní nárok nepřisluší (§ 2 zák. o ss).

Č. 2398.

Stavební právo: I. * § 56 stav. řádu pro Čechy nezakazuje zřizování oken a otvorů v požární zdi naprosto, nýbrž jenom tehdy, stojí-li ve vzdálenosti menší 6 m ode zdi budova. — II. Okolnost, že